

Pentru Hamish, care, atunci când m-a învățat cum să fac față unei pante înzăpezite, mi-a spus: „Coboară dealul în viteză, iar dacă îți iese ceva în cale, întoarce-te“.

Și pentru toți cei care trudesesc într-un monolit corporatist, pentru toate persoanele care trebuie să spună cafea cu lapte de trei mii de ori pe zi, pentru fiecare suflet care a trebuit să aibă de-a face cu un cititor de carduri stricat în aglomerația sărbătorilor... această poveste e pentru voi.

Capitolul unu

Era ajunul Crăciunului.

De fapt, ca să fiu mai exactă, era după-amiaza de dinaintea Crăciunului. Dar înainte să intrăm în miezul acțiunii, haideți să lămurim un lucru. Știu din experiență că, dacă această situație se va ivi mai târziu, o să vă distragă atenția atât de tare, încât n-o să vă mai puteți concentra pe nimic altceva din ceea ce vă povestesc.

Numele meu e Jubilee¹ Dougal. Așteptați o clipă și lăsați-l să-și facă efectul.

Vedeți, când îl aflați de la început, nu e atât de rău. Acum închipuiți-vă că eram pe la jumătatea unei povești lungi (așa cum urmează să se întâmple) și vă spun pe nepusă masă: „Apropo, numele meu e Jubilee“. N-ați șiți ce să faceți în clipa următoare.

Îmi dau seama că Jubilee aduce ușor a nume de stripperiță. Probabil credeți c-am auzit chemarea la bară. Dar nu. Dacă m-ați vedea, v-ați da seama imediat că nu sunt stripperiță (cred). Am părul negru, tuns bob. Port ochelari jumătate din timp și lentile de contact în

---

¹ „Jubileu“.

cealaltă jumătate. Am șaisprezece ani, cânt în cor, merg la evenimentele matleților². Joc hochei pe iarbă, activitate căreia îi lipsește grația unduioasă, unsă bine cu ulei de bebeluși, adică principala armă a unei stripperițe. (N-am nimic împotriva stripperițelor, în cazul în care vreo stripperiță citește asta. Pur și simplu nu fac parte dintre voi. Problema mea cea mai mare în legătură cu această activitate e latexul. Consider că latexul nu e bun pentru pielea voastră, întrucât nu îi permite să respire.)

Obiecția mea e că Jubilee *nu e un nume* — e un fel de petrecere. Nimeni nu știe *ce* fel de petrecere. Ați auzit vreodată pe cineva care să dea un jubileu? Și, dacă ați auzi, v-ați duce? Pentru că eu n-aș face-o. Sună de parcă ar fi un loc unde trebuie să închiriezi un obiect gonflabil mare, să pui ghirlande cu stegulețe și să creezi un plan complicat pentru aruncarea gunoaielor.

Dacă mă gândesc mai bine, cred că seamănă cu petrecerile de hoedown³.

Numele meu are multe de-a face cu această poveste, așa că, după cum am spus, era după-amiaza din ajunul Crăciunului. Aveam una dintre acele zile când simți că viața... te *place*. Examenele finale se terminaseră și școala avea să reînceapă abia după Anul Nou. Eram singură acasă — o casă care părea foarte tihnită și confortabilă. Eram îmbrăcată într-o ținută nouă, pe care o păstrasem special pentru această ocazie — o fustă neagră, colanți, un tricou roșu sclipitor și noile mele cizme negre. Beam o cafea cu puțin lichior de ouă pe care mi-l pregătisem.

² În original, *mathlete*, cuvânt format din *math* (matematică) și *athlete* (atlet). În SUA, matletul este o persoană care concurează în competițiile de matematică.

³ Dans american.

Toate cadourile erau împachetate și pregătite să plece. Aveau ca destinație marele eveniment: la ora șase trebuia să mă duc acasă la Noah — Noah Price, iubitul meu — pentru Smorgasbordul⁴ anual de Crăciun pe care îl organiza familia lui.

Smorgasbordul anual al Familiei Price e un lucru deosebit de important în povestea noastră de dragoste. Așa am ajuns să fim împreună. Înainte de Smorgasbord, Noah Price era doar o stea pe cerul meu... constantă, familiară, strălucitoare și cu mult deasupra mea. Îl știam pe Noah din clasa a patra, dar simțeam că îl cunoșteam în același fel în care îi cunosc pe cei de la televizor. Știam numele. Urmăream emisiunea. Desigur, Noah era ceva mai mult de-atât... dar, cumva, când e real, când e viața ta... acea persoană poate părea mult mai distantă și e mai greu să ajungi în preajma ei decât se întâmplă în cazul unei vedete adevărate. Apropierea nu generează familiaritate.

Îmi plăcuse întotdeauna de el, dar nicicând nu-mi trecuse prin minte să-l *plac* cu adevărat. Nu am crezut niciodată că acesta era un lucru rezonabil pe care să mi-l doresc. Era cu un an mai mare decât mine, cu vreo treizeci de centimetri mai înalt, lat în umeri, cu ochi luminoși și o claie de păr frumos. Noah avea tot ce-i trebuie — era sportiv, învăța bine și avea și o funcție importantă în consiliul elevilor — tipul acela de persoană despre care crezi că iese cu fotomodele, spioni sau oameni care au laboratoare numite după ei.

Așadar, atunci când Noah m-a invitat anul trecut, în Ajunul Crăciunului, la El Smorgasbord, de bucurie și

⁴ Termenul (originar din Scandinavia) desemnează o masă îmbelșugată, cu mâncăruri calde și reci, care se oferă în stil bufet suedez la petreceri și în restaurante.

de zăpăceală aproape că mi-am ieșit din minți. După ce am primit invitația, nu am putut să merg drept vreo trei zile. Mă descurcam atât de prost, încât a trebuit să *practic conștient mersul* în camera mea înainte să mă duc la el acasă. Habar n-aveam dacă mă invitase fiindcă mă plăcea, fiindcă îl obligase mama lui (părinții noștri se cunoșteau) sau fiindcă pierduse vreun pariu. Toate prietenele mele au fost la fel de entuziasmate, însă au părut să înțeleagă asta mai bine decât mine. M-au asigurat că pusese ochii pe mine la evenimentele matleților, râzând la încercările mele de a face glume trigonometrice, aducând vorba de mine în conversațiile lui.

Totul era atât de *nebunesc*... la fel de ciudat ca și când aș afla că cineva a scris o carte despre viața mea.

Când am ajuns acolo, mi-am petrecut cea mai mare parte a serii stând pitită într-un colț al încăperii, vorbind cu sora lui, care (cu toate că o iubesc) nu e foarte profundă. Nu poți spune prea multe despre mărcile tale preferate de hanorace înainte să simți zidurile conversației închizându-se. Dar ea poate turui ca un campion. Elise are câteva Gânduri pe marginea acestui Subiect.

Într-un târziu am luat o pauză, tocmai când mama lui Noah puneă o altă farfurie pe masă, și am putut să vin cu scuza de oh-te-rog-să-mă-ierți-dar-asta-nu-arată-prea-bine. Habar n-aveam ce se afla pe farfurie, dar s-a dovedit că era pește marinat. Tocmai dădeam înapoi, dar mama lui a spus:

— Trebuie să-l încerci.

Comportându-mă mai mult sau mai puțin ca un hârciog, am gustat și eu. Dar, de data asta, a funcționat, întrucât acela a fost momentul când am observat că Noah se uită la mine.

— Mă bucur că ai luat și tu o bucățică, a spus el.

L-am întrebat de ce, fiindcă eu mă încăpățânam să cred că la mijloc se afla un pariu. („OK, băieți, am s-o invit la mine, dar va trebui să-mi dați douăzeci de dolari dacă o s-o pot convinge să mănânce pește marinat.”)

— Fiindcă și eu am gustat, a spus el.

Încă stăteam acolo, afișând ceea ce presupun că era o expresie foarte încântătoare de imbecilitate supremă, când el a adăugat:

— Și nu te-aș fi putut săruta dacă nu ai fi gustat și tu.

Ceea ce era în același timp scârbos și deosebit de romantic. Ar fi putut să se ducă sus și să se spele pe dinți, dar n-a făcut-o, ci a stat la pândă lângă pește, cu ochii pe mine. Ne-am furișat în garaj, unde ne-am sărutat sub raftul de aparate electrice. Așa a început totul.

Așadar, acel ajun al Crăciunului despre care urmează să vă povestesc nu a fost unul oarecare: a fost *aniversarea noastră de un an*. Aproape că nu-mi venea să cred că trecuse un an. Timpul zburase atât de repede...

Vedeți voi, Noah e mereu extrem de ocupat. Când a venit pe lume, mic, ghemuit și roz, probabil că a trebuit să i se ia amprente și să i se facă ieșirea din spital cât mai repede posibil pentru a ajunge la o întrunire. Ca elev în ultimul an, membru în echipa de fotbal și președinte al consiliului de elevi, timpul lui liber era aproape inexistent. Cred că în acel an de când fuseserăm împreună nu ieșiserăm singuri în oraș decât de vreo douăsprezece ori. Cam o dată pe lună. Avuseserăm destule apariții în cuplu. Noah și Jubilee la târgul de prăjituri al consiliului elevilor! Noah și Jubilee la tombola echipei de fotbal! Noah și Jubilee la *food drive*, la sala de pregătire, la întrunirea de organizare a balului...

Noah era conștient de asta. Și cu toate că această seară era un eveniment de familie, cu mulți invitați, mi-a promis că va găsi timp și pentru noi. Se asigurase de asta ajutând din timp cu pregătirile. Dacă aveam să stăm două ore la petrecere, mi-a promis el, puteam pe urmă să ne furișăm în camera din spate, să facem schimb de cadouri și să urmărim împreună *Cum a furat Grinch Crăciunul*. După aceea avea să mă conducă acasă, urmând să ne oprim undeva, pe drum...

Și apoi, desigur, părinții mei au fost arestați, iar toate lucrurile astea s-au dus naibii.

Ați auzit de Orașelul lui Moș Crăciun de la Flobie? Orașelul lui Moș Crăciun de la Flobie e un lucru foarte important în viața mea, astfel încât presupun că toată lumea știe ce e, însă mi s-a spus recent că fac prea multe presupuneri, așa c-am să vă explic.

Orașelul lui Moș Crăciun de la Flobie înseamnă o serie de piese ceramice pe care le colecționezi și le îmbini pentru a forma un orașel. Părinții mei le adună încă de când m-am născut. Mă zgâiam la acele străduțe cu pavaj de plastic încă de când eram suficient de mare pentru a sta singură în picioare. Avem de toate — podul format din acadele de Crăciun, Lacul Snowbegone, magazinul de jeleuri, brutăria de turtă dulce, Alea Drajeurilor. Și ansamblul acela nu e deloc mic. Părinții mei au cumpărat o masă specială pe care să-l instaleze, iar masa ocupă jumătate din încăperea, de la Ziua Recunoștinței și până la Anul Nou. E nevoie de șapte prelungitoare pentru a funcționa cum trebuie. Așa că, pentru a mai reduce din impactul asupra mediului înconjurător, i-am convins pe ai mei să îl oprească noaptea, însă această luptă a fost câștigată cu greu.

Eu am fost numită după clădirea nr. 4 din Orașelul lui Moș Crăciun de la Flobie, Clădirea Jubileului. Clădirea Jubileului e cea mai mare clădire din colecție. E locul principal în care se fabrică și se împachetează cadourile. Are becuțe colorate, o bandă funcțională pe care sunt prinse cadouri și elfi micuți, care se mișcă de parcă le încarcă și le descarcă. Elfii din Clădirea Jubileului au cadouri lipite de mâini — așa că arată mai degrabă ca o adunătură de făpturi torturate și condamnate să ridice și să așeze același cadou mereu și mereu, până la sfârșitul lumii sau până ce motorul se va strica. Îmi aduc aminte că i-am spus asta mamei când eram mică; ea mi-a spus că nu înțelegeam esențialul. Poate că așa era. În mod evident aveam păreri diferite în privința acestui subiect, ținând cont că acele clădiri miniaturale erau suficient de importante pentru ea, încât să-și numească după ele singura ei progenitură.

Oamenii care colecționează orașele Flobie au tendința să devină puțin obsedați. Există congrese, vreo douăsprezece website-uri serioase și patru reviste. Unele dintre ele încearcă să profite, spunând că piesele Flobie reprezintă o investiție. Și da, e adevărat, ele *chiar* costă o avere. În special cele înseriate. Poți cumpăra acele piese numai la expoziția Flobie care are loc în ajunul Crăciunului. Noi locuim în Richmond, Virginia, care se află cam la optzeci de kilometri distanță — așa că, în fiecare an, în seara zilei de douăzeci și trei decembrie, părinții mei pleacă cu mașina plină de pături, scaune și provizii, așezându-se la coadă și așteptând.

Cei de la Flobie obișnuiau să fabrice o sută de piese înseriate, dar anul trecut le-au redus la zece. Și lucrurile au luat-o razna. O sută de piese nu erau deloc suficiente,

așa că, atunci când au decis să producă doar zece la sută, ghearele au fost scoase și smocurile de blană au început să zboare. Anul trecut a existat o problemă atunci când oamenii au încercat să-și țină locurile în rând — o problemă care s-a transformat curând într-un incident în care oamenii se loveau între ei cu cataloage Flobie făcute sul, oameni care aruncau în stânga și-n dreapta cutii de biscuiți, oameni care trăgeau șuturi în scaunele pliante ale altora și care vărsau ciocolată caldă pe căciulile de Moș Crăciun ale celor prezenți la rând. Acea luptă a fost suficient de mare și de ridicolă pentru a ajunge la știrile locale. Reprezentanții Flobie au spus că „iau măsuri“ pentru a se asigura că acest lucru nu avea să se mai întâmple niciodată, dar eu nu am înghițit asta niciodată. Nu poți cumpăra o astfel de publicitate.

Dar nu la asta îmi era gândul atunci când părinții mei au plecat să stea la coadă pentru piesa nr. 68, Hotelul Elfilor. Și nici când îmi beam lichiorul de ouă și așteptam să se facă ora pentru a mă duce acasă la Noah nu mă gândeam la așa ceva. Însă am observat că, spre deosebire de alți ani, părinții mei *cam* întârziu să sosească acasă. De obicei se întorceau de la Flobie pe la prânz în ajunul Crăciunului, însă acum era aproape ora patru și tot nu apăruseră. Pentru a-mi ocupa timpul cu ceva, am mai făcut niște treburi prin casă. Nu-l puteam suna pe Noah — știam că era ocupat cu pregătirile pentru Smorgasbord. Așa că am mai adăugat niște panglici și ilice la cadourile lui. Am apăsat pe comutatoarele tuturor prelungitoarelor care alimentau Orașelul lui Moș Crăciun de la Flobie, punând la muncă toți elfii supuși. Am dat drumul și la niște colinde de Crăciun. Tocmai voiam să ies afară pentru a aprinde instalațiile din fața casei, când

l-am văzut pe Sam înaintând spre casa noastră cu mersul lui de soldat.

Sam e avocatul nostru — și când spun „avocat“, mă refer la „vecinul nostru care se întâmplă să fie un avocat influent în Washington, D.C.“ Sam e exact persoana pe care vrei s-o angajezi la o corporație-gigant sau să te reprezinte când ești dat în judecată pentru un miliard de dolari. Totuși, el nu e Mr. Cuddles, ursulețul de pluș. Eram pe cale să-l invit să încerce delicioasa mea cafea cu lichior de ouă, dar mi-a tăiat-o din scurt.

— Am vești proaste, a spus el, făcându-mi vânt înapoi în casă. La expoziția Flobie a avut loc încă un incident. Hai înăuntru.

Credeam că urma să-mi spună că părinții mei fuseseră omorâți. Avea un astfel de ton. Mi-am imaginat grămezi imense din Hotelul Elfilor zburând de pe bandă, punându-i la pământ pe toți cei din apropiere. Văzusem poze cu Hotelul Elfilor — avea turle ascuțite făcute din acadele de Crăciun care puteau cu ușurință să străpungă pe cineva. Și dacă exista cineva care putea fi omorât de un Hotel al Elfilor, aceia erau părinții mei.

— Au fost arestați, a spus el. Sunt la închisoare.

— Cine e la închisoare? am întrebat, fiindcă nu sunt foarte iute la asimilarea informațiilor și fiindcă era mult mai ușor să-mi imaginez părinții răpuși de un Hotel al Elfilor zburător decât să mi-i imaginez săltați în cătușe.

Sam s-a uitat la mine și a așteptat să-mi dau singură seama la cine se referea.

— Azi-dimineață a mai avut loc o luptă atunci când au scos piesele, mi-a explicat el într-un târziu. O ceartă legată de cine deținea locurile de la coadă. Părinții tăi nu au luat parte la asta, dar nici nu au plecat când poliția le-a

spus s-o facă. Așa că au fost sălțați împreună cu ceilalți. Cinci oameni au fost arestați. Au apărut la toate canalele de știri.

Mi-am dat seama că picioarele au început să-mi tremure, așa că m-am așezat pe canapea.

— De ce nu m-au sunat? l-am întrebat eu.

— Aveau dreptul la un singur apel telefonic, mi-a răspuns Sam. M-au sunat pe mine, întrucât au crezut că pot să-i scot. Dar nu pot.

— Cum adică nu poți?

Gândul că Sam nu putea să-i scoată pe-ai mei de la pârnaia districtului era ridicol. Era ca și când ai fi auzit un pilot de avion spunând prin sistemul de intercomunicație: „Salutare, oameni buni. Tocmai mi-am amintit că nu prea mă descurc cu aterizarea. Așa că am să continui să zbor până ce vreunul dintre voi are o idee mai bună“.

— Am încercat tot ce-am putut, a continuat Sam, însă judecătorul e de neclintit. S-a săturat de toate problemele astea cu Flobie, așa că vrea să le dea un exemplu tuturor. Părinții tăi mi-au spus să te duc la gară. Am doar o oră la dispoziție, după care trebuie să mă întorc până la cinci, să mănânc prăjituri calde și să cânt colinde. În cât timp poți să-ți faci valiza?

A spus aceste lucruri pe același ton grav pe care probabil că îl folosea atunci când îi nimicea pe cei din sala de judecată, în momentul în care îi întreba de ce au fost văzuți fugind de la locul crimei plini de sânge. Nu părea prea fericit că această însărcinare căzuse pe umerii lui în ajunul Crăciunului. Totuși, puțină sensibilitate à la Oprah n-ar fi stricat.

— Valiză? Gară? Poftim?

— Te duci în Florida să stai cu bunicii tăi, a spus el. N-am putut să rezerv un bilet de avion — toate cursele au fost anulate din cauza viscolului.

— Ce viscol?

— Jubilee, a spus Sam trăgănat, trăgând concluzia că eram cea mai inconștientă persoană de pe planetă, urmează să înfruntăm cel mai mare viscol din ultimii cincizeci de ani!

Creierul meu nu funcționa normal — nu puteam asimila nimic.

— Nu pot să plec, am spus eu. Diseară mă văd cu Noah. Și Crăciunul — cum rămâne cu Crăciunul?

Sam a ridicat din umeri, ca și când ar fi spus că acest lucru nu ținea de el și că sistemul de legi nu putea face nimic în această privință.

— Dar... de ce nu pot să rămân aici? E o nebunie!

— Părinții tăi nu vor să stai singură două zile la rând.

— Pot să mă duc la Noah acasă! *Trebuie* să mă duc la Noah acasă!

— Uite ce e, a spus el, totul a fost aranjat. Acum nu-i mai putem contacta pe ai tăi. În acest moment sunt în anchetă. Am cumpărat deja biletul și nu mai am prea mult timp la dispoziție. Jubilee, va trebui să-ți faci bagajul acum.

M-am întors și m-am uitat la micul peisaj urban care clipea neconținut lângă mine. Vedeam umbrele elfilor supuși în timp ce lucrau în Clădirea Jubileului, lumina caldă a Cofetăriei Doamnei Muggin, cursa lentă, dar fericită a Expresului Elfilor pe mica întindere de cale ferată.

Singurul lucru pe care m-am gândit să îl întreb a fost:

— Dar... cum rămâne cu orașelul?

Capitolul doi

Nu mai fusesem niciodată cu trenul. Era mai înalt decât mi-l imaginam, cu geamuri la al doilea „etaj“, unde bănuiam că erau vagoanele de dormit. Înăuntru era vag luminat, iar cei mai mulți oameni înghesuiți acolo păreau atinși de catalepsie. Mă așteptam ca trenul să scoată aburi, să pufăie și să țâșnească precum o rachetă, deoarece văzusem prea multe desene animate în copilăria mea prost irosită, iar trenurile din desene așa mergeau. Însă trenul ăsta s-a urnit leneș, ca și când s-ar fi plictisit să tot aștepte.

Evident, în clipa în care am plecat, l-am sunat pe Noah. Era o ușoară încălcare a regulii nu-suna-fiindcă-o-să-fiu-extrem-de-ocupat-până-la-șase-asa-că-ne-vedem-la-petrecere, dar ținând cont de circumstanțe, era de înțeles. Când a răspuns, pe fundal se auzeau tot soiul de zgomote vesele. Auzeam colinde și zăngănitul vaselor, un contrast deprimant față de claustrofobicele sunete înăbușite din tren.

— Lee! a exclamat el. M-ai prins într-un moment prost. Ne vedem într-o oră?

A icnit ușor. Se părea că ridica ceva greu, probabil una dintre acele bucăți de șuncă înspăimântător de imense de care mama lui reușea întotdeauna să facă rost pentru Smorgasbord. Bănuiesc că le achiziționează de la un soi de fermă experimentală, unde porcii sunt tratați cu lasere și superdroguri, până ce ajung să aibă nouă metri lungime.

— Ăăă... uite ce e, am spus eu. Nu vin.

— Cum adică nu vii? Ce s-a întâmplat?

I-am explicat situația părinții-la-închisoare/eu-într-un-tren-în-toiul-viscolului/viața-nu-funcționează-conform-planului, pe cât de bine am putut. Am încercat să păstrez un ton optimist, ca și când aș fi găsit situația asta amuzantă, mai mult pentru a nu începe să bocesc într-un tren întunecat, plin de persoane necunoscute stupefiate.

Un alt icnet. Suna de parcă muta ceva.

— O să fie bine, a spus el după o clipă. Sam se ocupă de asta, nu-i așa?

— Ei bine, dacă vrei să spui că nu-i scoate de la închisoare, atunci, da. El nici măcar nu pare îngrijorat.

— Probabil că e doar o închisoare districtuală mică, a răspuns el. N-o să se întâmple nimic grav. Și dacă Sam nu e îngrijorat, atunci va fi bine. Îmi pare rău că s-a întâmplat asta, însă o să ne vedem peste vreo două zile.

— Da, dar e Crăciunul, am spus eu.

Vocea mi-a devenit mai răgușită și mi-am înăbușit o lacrimă. El a tăcut câteva secunde.

— Lee, știi că ți-e greu, a spus el într-un târziu, dar va fi bine. Chiar va fi. E doar unul dintre acele lucruri nașpa.

Știam că încerca să mă calmeze și să mă consoleze, dar totuși. Unul dintre acele lucruri nașpa? ăsta nu era

unul dintre acele lucruri nașpa. Unul dintre acele lucruri nașpa e să ți se strice mașina sau să faci enterocolită, sau ca luminițele defecte de Crăciun să scoată scânteii și să-ți ardă gardul viu. I-am spus aceste lucruri, iar el a oftat, dându-și seama că aveam dreptate. A icnit din nou.

— Tu ce tot faci acolo? I-am întrebat smiorcăindu-mă.

— Car o șuncă imensă, a spus el. Va trebui să plec într-un minut. Uite ce e, o să organizăm alt Crăciun când te întorci. Îți promit. O să găsim noi timp. Nu-ți face griji. Sună-mă când ajungi acolo, bine?

I-am promis că așa aveam să fac, iar el a închis și și-a văzut de căratul șuncii. Eu mă zgâiam la telefonul care acum amuțise.

Uneori, fiindcă eram împreună cu Noah, îi compătimeam pe cei căsătoriți cu politicieni. Îți dai seama că au vieți private, dar, fiindcă iubesc persoana alături de care își împart viața, sfârșesc prin a fi atrași într-un vârtej teribil și curând încep să facă din mână și să zâmbească forțat în fața aparatelor de fotografiat, cu baloane care cad peste ei și cu paznicii care le dau la o parte din drum pentru ca ei să ajungă lângă Celălalt Om Extrem de Important, care e Perfect.

Știu că nimeni nu e perfect, că dincolo de fiecare față a perfecțiunii există un haos chinuitor de subterfugii și de dureri tănuite... dar, chiar și luând asta în considerare, Noah era aproape perfect. Nu auzisem pe nimeni să îl vorbească de rău. Statutul lui era la fel de incontestabil precum gravitația. Când a decis să fim împreună, el și-a manifestat încrederea în mine, iar eu m-am agățat de convingerea lui. Am stat mai dreaptă. M-am simțit mai încrezătoare, mai sigură pe mine, mai importantă. Îi plăcea să fie văzut cu mine; prin urmare,

și mie îmi plăcea să fiu văzută cu mine, dacă acest lucru are vreo noimă.

Așa că, da, uneori, suprainplicarea lui era o durere pentru sufletul meu. Dar înțelegeam. De pildă, când trebuie să îi duci mamei tale o șuncă uriașă, întrucât șazeci de oameni sunt pe cale să poposească la tine acasă pentru un Smorgasbord. Acest lucru trebuie pur și simplu făcut. Lucrurile dificile trebuie luate cu o doză de relaxare. Mi-am scos iPod-ul și am folosit bateria rămasă pentru a mă uita la câteva poze cu el. Apoi bateria a murit.

Mă simțeam atât de singură în acel tren... un soi de singurătate nefirească și ciudată, care pur și simplu mă sfredelea. Trecuse dincolo de hotarul fricii, dar ajunsese la limita tristeții. Eram obosită, dar nu genul acela de oboseală care trece cu ajutorul somnului. Era întuneric și mohorât, și totuși nu mi se părea că lucrurile aveau să se îmbunătățească dacă luminile se aprindeau. În orice caz, aș fi putut doar să privesc mai bine situația neplăcută în care mă aflam.

Mă gândeam să-mi sun bunicii. Știau deja că urma să stau la ei. Sam mi-a spus că îi sunase. Ei ar fi fost fericiți să vorbească cu mine, însă eu nu prea aveam dispoziția necesară. Bunicii mei sunt oameni cumsecade, dar sunt prea palavragii. De exemplu, dacă băcănia rămâne fără pizza congelată sau fără supa căreia i-au făcut reclamă în revistă, iar ei s-au dus la magazin doar pentru a cumpăra acel lucru, vor sta acolo vreo jumătate de oră, dezbătând ce-ar trebui să facă în continuare. Dacă îi sunam, fiecare aspect al vizitei mele ar fi fost discutat în cele mai mici detalii. Ce pătură voiam? Mai mâncam biscuiți? Trebuia bunicul să cumpere mai mult șampon? Era întotdeauna drăguț, dar în clipa de față era mult prea mult pentru mintea mea.